

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 12^ο

ΙΣΧ
ΝΙΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 144

Πολιτεία

Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετά φόβου

Καί ἡ Θεία Λειτουργία προχωρεῖ, ἀνεβαίνει πρὸς τὴν κορυφή τοῦ Γολγοθᾶ. Σέ λίγο θά τελεσθῇ ἡ ἀναιμακτη Θυσία!!! Καί Θυσία εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ ἐκείνη στιγμή, ὅπου ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος γίνονται Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ! Αυτό εἶναι τὸ Θαῦμα τῶν Θαυμάτων, πού τελεῖται μέσα στὴν Θεία Λατρεία. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διὰ τῆς ἱερωσύνης κατέρχεται καί ποιεῖ τὴν Θεία Μεταβολή. Τὸ αἰσθάνονται καί τὸ βιώνουν ὅσοι ἔχουν ἀκλόνητη πίστι καί ἀπλότητα καρδιάς. Τὸ ζοῦν ὅσοι ἔχουν ταπεινῶσι καί ἀμόλυντη ζωὴ, καθαρότητα ψυχῆς καί σώματος!...

Ὅταν ἦμουν νέος, ὑπηρετώντας ἀκόμα ὅλως ἀναξίως στὸν Ἰ. Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Δράμας, ὁ τότε ἐφημέριος Π. Θεόδωρος μοῦ διηγήθηκε ὅτι, πρὸ τοῦ 1920, εἶχε γνωρίσει στὴν Μ. Ἀσία ἕναν εὐλαβέστατο Ἱερέα, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμε ποτέ τὸν Καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων, ἐάν προηγουμένως δὲν ἔβλεπε ἕνα λευκότερο περιστέρι, λουσμένο σὲ ἄπλετο φῶς, νὰ ἔρχεται καί νὰ στέκεται ἀκίνητο πάνω στὰ Τιμία Δῶρα. Μετὰ τὸν Καθαγιασμό περίμενε γιὰ λίγο, ὥσπου νὰ δῆ ν' ἀστράφτει τὸ Ἅγιο Βῆμα καί τὸ περιστέρι νὰ ἐξαφανίζεται.

Κάποτε δὲν ἦρθε τὸ περιστέρι... Κι ἐκεῖνος περίμενε... Καί μαζί του περίμενε κι ὅλο τὸ χωριό, γιατί ἦταν Χριστοῦγεννα. Ἡ ὥρα περνοῦσε καί ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος Ἱερεὺς δὲν ἀποφάσιζε νὰ κάμῃ τὴν Μεταβολή, διότι δὲν ἤξερε ἄλλον τρόπο! Αὐτὸν γνώριζε, αὐτὸν ζοῦσε. Καί ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Τότε βγήκε στὴν Ὠραία Πύλη καί εἶπε στοῦ ἐκκλησιασμοῦ: *"Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν κατεβαίνει... Συγχωρέστε με, συγχωριανοί μου, γιατί εἶμαι ἁμαρτωλός! Συγχωρέστε με..., ἐγὼ θά περιμένω"*. Τί νὰ ἔκανε τὸ χωριό, περίμενε κι ἐκεῖνο.

Σέ λίγο εἶδε ὁ Ἱερεὺς τὸ περιστέρι νὰ κατέρχεται σάν ἀστραπή ἀπὸ τὸν τροῦλλο τῆς ἐκκλησίας καί νὰ στέκεται, ὅπως πάντα, πάνω ἀπὸ τὰ Τιμία Δῶρα, ὅλο φῶς, ὅλο Δόξα! Καί ὁ ἅγιος ἐκεῖνος παππούλης εἶπε: *"Ἦλθε!"* Καί γύρισε μὲ ἀπλότητα, ἔκαμε τὸν Καθαγιασμό καί συνέχισε τὴν Χριστογεννιάτικη Θεία Λειτουργία.

Καί γιὰ μᾶς, κάθε φορά πού τελεῖται ἡ Θεία Ἱερουργία, φθάνει κάποτε ἡ συγκλονιστικὴ αὐτὴ στιγμή τοῦ Καθαγιασμοῦ. Λίγο πρὶν φθάσῃ αὐτὴ ἡ στιγμή, ὁ Ἱερεὺς καλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ ἐντείνουν τὴν προσοχή τους, λέγοντας: *"Τὰς θύρας, τὰς θύρας"* καί σέ λίγο πάλι: *"Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου..."*. Αὐτές τίς στιγμὲς πρέπει νὰ κυριαρχοῦν μέσα τους ἡ πίστις καί ἡ ἐνεργουμένη ἀγάπη, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνοχή, ἡ συγγνώμη...

Δὲν ἔχουν θέσι στὴν Ὁρθόδοξη Λατρεία οὔτε οἱ ἀβάπτιστοι, οὔτε οἱ ἀλλόθρησκοι. Δὲν ἔχουν θέσι ἀκόμη οἱ ἄπιστοι, οἱ αἰρετικοί, οἱ ἀντίχριστοι, οἱ βλάσφημοι, οἱ ἄθεοι, οἱ μασόνοι, οἱ σατανιστές, οὔτε ὅσοι ἔχουν τὴν καρδιά τους σκληρὴ σάν πέτρα· ἐκεῖνοι δηλαδὴ πού βασιλεύει μέσα τους ἡ κακία, ἡ ἐκδίκησης, τὸ μένος, τὸ μῖσος, ἡ ἀσπλαγχνία, ἡ σκληροκαρδία. Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Λατρείας εἶναι ὕμνος ἀγάπης καί εἰρήνης, εἶναι "Θυσία αἰνέσεως!"

Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Ἀναγνωστόπουλος

⊗ Ἡ μεγαλύτερη ἀρρώστια στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε εἶναι οἱ μάταιοι λογισμοὶ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων, πού φέρνουν τὸ ἄγχος. Τὴν θεραπεία τὴν δίνει μόνο ὁ Χριστός, ἀρκεῖ νὰ μετανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος.

⊗ Τὰ καημένα τὰ ζῶα εἶναι καλύτερα στοὺς τρόπους ἀπὸ τοὺς ἀναίσθητους ἀνθρώπους, διότι ἀγοράζονται καί ἀπὸ πονόψυχους καί ἀπὸ ἀσπλαγχνούς καί ὑποτάσσονται ἀδιάκριτα καί ἐργάζονται σκληρὰ καί ὑπομένουν ἀγόγγυστα, χωρὶς κανένα μισθό. Ἐπομένως, μᾶς πέρασαν καί στὴν ἀκτημοσύνη καί στὴν ὑπομονὴ καί στὴν ὑπακοή.

† Γέρων Παῖσιος

⊗ Τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλουσαν δόξαν δὲν τὰ ὑπολογίζω καθόλου. Βλέπω καθημερινῶς τὸν τάφο, ὅτι εἶμαι θνητὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ θνητὸ σαρκίο κατοικεῖ ψυχὴ ἀθάνατος. Φροντίζω γιὰ τὴν ψυχὴ μου, πού εἶναι πράγμα ἀθάνατο. Γι' αὐτὸ, παιδιά μου, νὰ φροντίζετε κι ἐσεῖς γιὰ τὴν ψυχὴ σας· κοντὰ στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

⊗ Δὲν πρέπει, παιδιά μου, νὰ ἔχη κανεὶς ἀμβολίες, οὔτε δυσπιστίες. Νὰ ἔχετε πίστιν Θεοῦ ὡς κόκκον σινάπεως κι ὅ, τι ζητήσετε, ὁ Θεὸς θά σᾶς τὸ δώσῃ.

† Γέρων Ἰάκωβος

⊗ Ἡ προσευχὴ εἶναι συνομιλία μὲ τὸν Θεό. Ὅταν νοιώσουμε τὴν χαρὰ τῆς προσευχῆς, θά αἰσθανθοῦμε μεγάλη ἀγαλλίασι. Εἶναι ἡ πρόγευσι τῆς ζωῆς τοῦ Παραδείσου. Πρέπει ν' ἀγωνιστῆτε πολὺ, γιὰ νὰ νοιώσετε τὴν χαρὰ ἐκείνη. Κι ἂν ἀγωνιστῆτε πολὺ, ὁ Θεὸς θά σᾶς τὴν δώσῃ. Ἡ προσευχὴ ἀνεβάζει σὲ ὕψη θείας θεωρίας.

† Γέρων Ἱερώνυμος

⊗ Ὁ ἄνθρωπος πού δὲν ἔχει Χριστό, ὅλα τὰ βλέπει δύσκολα καί σκοτεινά. Ὅταν ἡ καρδιά σου δὲν ἔχει Χριστό, ἔχει χῶρο γιὰ χρήματα, γιὰ κτήματα καί γιὰ ἀνθρώπους.

⊗ Μὴ σκέφτεστε καί βάζετε βάρους στὸν νοῦ σας γιὰ τὸ μέλλον. Θά βοηθήσῃ ὁ Θεός. Τὸ μέλλον σας ἀναθέσατέ το στὴν θεία πρόνοια. Ὅ, τι εἶναι θέλημα Θεοῦ θά γίνῃ.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

Κ

ι ενώ είμαστε Χριστιανοί, τίποτε δέν ξέρουμε από Χριστό!!... Καί ζούμε οι καυμένοι καί διαβάζουμε καί κάνα λόγο, ώραίος εἶναι, ώραία τά εἶπε ὁ πατήρ τάδε... Ὁραῖα, ώραῖα, πολύ ώραῖα. Καί ὁμως μένομε εἰς τήν νωθρότητά μας, εἰς τήν ἀπερισκεψία μας καί ζούμε χωρίς Χριστό.

Ὁ Χριστός εἶναι ἄλλο πράγμα. Ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός στόν ἄνθρωπο, ὅταν ἔλθῃ στήν ψυχή μας, ὅταν πάῃ στόν ἄνθρωπο ὁ Χριστός, ὅταν μπῆ στήν ψυχή, ἡ ψυχή γίνεται ἀλλοίως. Ζῆ παντοῦ, ζῆ σ' ἄστρα, ζῆ στόν κόσμο τόν πνευματικό, ζῆ στό χάος, ζῆ στό σύμπαν, ζῆ... τοῦ μιλάμε μέ τό τηλέφωνο στήν Νότιο Ἀφρική, στόν Ἰνδικό Ὠκεανό καί μιλάει μ' αὐτούς καί τούς λέει γιά τό σπίτι τους, γιά τά κορίτσια τους καί τούς λέει γιά τήν οἰκογένειά τους καί αὐτός εἶναι ἐδῶ. Καταλάβετε;

Σεῖς τώρα θά νομίζετε, ἔτσι πού σᾶς τά λέω, ὅτι, τέλος πάντων, ἐγώ εἶμαι κάτι. Δέν εἶμαι τίποτε, ὁμως προσπαθῶ καί ἀπ' αὐτά πού λέω, λίγο, σάν νά τά γεύωμαι, πολύ λίγο. Καί προσπαθῶ καί θέλω

καί ἀγαπῶ, δέν θέλω νά βιάζω τόν ἑαυτό μου. Ἀλλά πολλές φορές τά ζῶ, μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά μιλάω. Δέν μοῦ ἐπιτρέπεται.

Ἔ...! Ὅ,τι μοῦ ἐπιτρέπεται, τό λέω, ἀλλά δέν μπορῶ νά πῶ

πάντοτε. Λοιπόν, **ζωή χωρίς Χριστό δέν εἶναι ζωή**. Πάει τελείωσε. Ἄν δέν βλέπῃς τόν Χριστό σέ ὅλα σου τά ἔργα καί τίς σκέψεις, εἶσαι χωρίς Χριστό.

Πῶς τό εἶπαμε. Κατάλαβες; Θυμᾶμαι κι ἓνα τραγούδι.

“Σύν Χριστῷ πανταχοῦ, φόβος οὐδαμοῦ”.

Τόχετε ἀκούσει; Ἔ; Τό λένε τά παιδιά, δέν τό θυμᾶμαι.

Λοιπόν, ἔτσι πράγματι πρέπει νά βλέπουμε τόν Χριστό. Εἶναι φίλος μας, εἶναι ἀδελφός μας, εἶναι ὅ,τι καλό καί ώραῖο. Εἶναι τό πᾶν. Ἀλλά εἶναι φίλος καί τό φωνάζει: “Σᾶς ἔχω φίλους, δέν τό καταλαβαίνετε; Εἶμαστε ἀδελφία, ἐγώ δέν εἶμαι... δέν βαστάω τήν κόλασι στό χέρι, δέν σᾶς φοβερίζω, σᾶς ἀγαπάω. Σᾶς θέλω νά χαιρεστε μαζί μου τήν ζωή”. Κατάλαβες;

Ἔτσι εἶναι ὁ Χριστός. Δέν ἔχει κατῆφεια, οὔτε μελαγχολία, οὔτε ἐνδοστρέφεια, πού ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται ἢ βασανίζεται ἀπό διάφορους λογισμούς καί διάφορες πιέσεις, πού κατά καιρούς στήν ζωή του τόν ἐτραυμάτισαν.

Ὁ Χριστός εἶναι νέα ζωή. Πῶς τό λέω; Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν. Εἶναι ἡ χαρά, εἶναι ἡ ζωή, εἶναι τό φῶς, τό φῶς τό ἀληθινόν, πού κάνει τόν ἄνθρωπο νά χαιρεται, νά πετάῃ, νά βλέπῃ ὅλα, νά βλέπῃ ὅλους, νά πονᾷ γιά ὅλους, νά θέλῃ ὅλους μαζί του, ὅλους κοντά στόν Χριστό.

Ὅταν ἐμεῖς βρίσκουμε κάποιον θησαυρό ἢ ὅ,τι ἄλλο, δέν θέλομε νά τό λέμε πουθενά. Ὁ Χριστιανός ὁμως, ὅταν βρῇ τόν Χριστό, ὅταν γνωρίσῃ τόν Χριστό, ὅταν ὁ Χριστός ἐγκύψῃ μέσα στήν ψυχούλα του καί τόν αἰσθανθῇ, θέλει νά φωνάζῃ καί νά τό λή παντοῦ, θέλει νά λή γιά τόν Χριστό, τί εἶναι ὁ Χριστός, ἀγαπήσατε τόν Χριστόν καί μηδέν προτιμήσατε τῆς

ἀγάπης Αὐτοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, εἶναι τό ἄκρον τῶν ἐφετῶν, εἶναι τό πᾶν. **Ὅλα στόν Χριστό υπάρχουν τά ώραῖα.**

Καί μακράν τοῦ Χριστοῦ ἡ θλίψις, ἡ μελαγχολία, τά νεῦρα, ἡ στενοχώρια, οἱ ἀναμνήσεις τῶν τραυμάτων τῆς ζωῆς, τῶν πιέσεων, τῶν ἀγωνιωδῶν, ἔτσι, ὠρῶν. Ὅλα, ζοῦμε ἐκεῖνα ἐκεῖ τῆς ζωῆς μας. Καί πᾶμε ἐδῶ καί πᾶμε ἐκεῖ καί τίποτε καί πουθενά δέν στεκόμαστε. Ὅπου βροῦμε τόν Χριστό, ἄς εἶναι καί μία σπηλιά, καθόμαστε ἐκεῖ καί φοβοῦμαστε νά φύγουμε, νά μὴ χάσουμε τόν Χριστό. Διαβάστε νά ἰδῆτε, ἀσκηταὶ πού ἐγνωρίσαν τόν Χριστό δέν ἤθελαν νά φύγουν ἀπό τήν σπηλιά, οὔτε βγαίνουν ἐξω νά κάνουν πιό πέρα. Θέλαν νάναί ἐκεῖ πού αἰσθάνονταν τόν Χριστό μαζί τους.

Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς. Τό πᾶν.

Κάποιος: Αὐτά πού εἶπατε, Γέροντα, εἶναι χρυσὰ λόγια, εἶναι ἡ πραγματικότητα, ὅπως τό λέτε ἐσεῖς, ἔτσι εἶναι.

Γέροντας: Ἔ, ναι, ἀλλά ἔτσι καλούμεθα νά ζήσωμε. Ὅταν

λέμε εἶμαστε Χριστιανοί, ὅταν λέμε εἶμαστε τοῦ Χριστοῦ. Κατάλαβες; Ὅ,τι νά εἶναι καί στίς ὥρες τῆς ἀδυναμίας μας, μόλις ἰδοῦμε τόν Χριστό, ἀμέσως ἀλλάζομε γνώμη καί θέλομε νά-μαστε μέ τόν

Φίλος μας

Χριστό. **Ἀλλά ὁ Χριστός εἶναι ὁ φίλος μας, εἶναι ὁ ἀδελφός μας, τό φωνάζει: “Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ”, “ δέν θέλω νά μέ βλέπετε διαφορετικά, δέν θέλω νά μέ βλέπετε ἔτσι, ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός, ὅτι εἶμαι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶμαι μία ὑπόστασις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Θέλω νά μέ βλέπετε δικό σας, φίλο σας, νά μέ ἀγκαλιάζετε, νά μέ αἰσθάνεσθε στήν ψυχὴ σας τόν φίλο σας, ΕΜΕΝΑ, πού εἶμαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια”.**

Κι ὁμως αὐτά εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Τώρα, εἶπαμε ὑπάρχει ὁ σατανᾶς, ὑπάρχει ἡ κόλασις, ὑπάρχει ὁ θάνατος. Ὅλα αὐτά υπάρχουν, ὄντως υπάρχουν. Εἶναι τό ἄλλο μέρος, τό κακό, εἶναι τό σκοτάδι, εἶναι ὅλα τοῦ σκοταδιοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ πρέπει ν’ ἀγαπήσῃ τόν Χριστό καί, ὅταν ἀγαπήσῃ τόν Χριστό, ἀπαλλάττεται ἀπό τόν διάβολο, ἀπό τήν κόλασι καί ἀπό τόν θάνατο. Θά μοῦ πῆς, ἐσύ ἐφθασες νά εἶσαι ἔτσι; Δέν ἔχω φθάσει, αὐτό ζητάω, αὐτό θέλω. Καί στήν σωπῆ μου καί παντοῦ προσπαθῶ νά ζήσω σέ αὐτά. Δέν τά ζῶ. Ὅμως ἔ... προσπαθῶ.

Δηλαδή, πῶς νά σοῦ πῶ, πῶς νά σᾶς πῶ; Δέν ἔχω πάει σ’ ἓνα μέρος, ἔτσι... ἢ πῆγα μία φορά, τό εἶδα, τώρα δέν εἶμαι ἐκεῖ, ἀλλά τό θυμᾶμαι, τό λαχταρῶ, τό θέλω, νά, τώρα, αὐτὴ τήν στιγμή, αὔριο, μεθαῦριο, κάθε στιγμή μοῦρχεται καί τό θέλω, θέλω νά πάω ἐκεῖ, τό ζητάω. Δέν εἶμαι ὁμως ἐκεῖ. Δέν μπορῶ νά σᾶς τά ἐξηγήσω αὐτά. Τά καταλαβαίνετε;

Τό θέμα εἶναι, ὥσπου νά ἔρθῃ ὁ Χριστός νά ζήσῃ, τότε εἶσαι παντοῦ. Σύν Χριστῷ. Αὐτοῦ εἶναι ἡ δυσκολία μας, πού δέν ἔχομε τόν Χριστό...

† **Γέροντος Πορφυρίου**

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Τό μάτι τῆς ψυχῆς

Τό λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τό μάτι. "Ἄν λοιπόν τό μάτι σου γίνη ἀπλό, θά εἶναι φωτεινό ὅλο τό σῶμα σου. Ἄν ὅμως τό μάτι σου εἶναι σκοτεινό, ὅλο τό σῶμα σου θά εἶναι σκοτεινό" (Ματθ. 6:12).

Ἡ διάκρισι, ἀφοῦ ἐξετάσει ὅλες τίς σκέψεις καί τίς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, διακρίνει καί ξεχωρίζει κάθε τι κακό καί μή ἀρεστό στόν Θεό καί ἀπομακρύνει τήν πλάνη.

- Μέ τήν διάκρισι συγκροτεῖται ἡ σοφία, ἡ νόησι καί ἡ ἐσωτερική αἴσθησι.
- Μέ τήν σοφία κτίζεται τό σπίτι, μέ σύνεσι ψηλώνει καί μέ τήν φρόνησι γεμίζουν πλοῦτη οἱ ἀποθήκες.

Παραδείγματα:

- Ὁ Γέροντας Ἡρῶν ἔζησε 50 χρόνια μέ σκληρή ἐγκράτεια καί σκληραγωγία στήν ἔρημο. Τοῦ ἤλθε ὁ λογισμός νά μήν πηγαίνει τό Πάσχα στήν ἐκκλησία, μαζί μέ τούς ἄλλους Πατέρες, καί ἀναγκασθῆ νά φάη κάποιο ὄσπριο, πού θά τοῦ πρόσφεραν στήν τράπεζα. Ἀπατημένος γιά πολύ καιρό ἀπό τό θέλημά του, ὑποδέχθηκε ἕναν ἄγγελο τοῦ Σατανᾶ καί, ἀφοῦ τόν προσκύνησε ὡς ἄγγελο φωτός, διατάχθηκε ἀπ' αὐτόν νά πέση μέσα σ' ἕνα πηγᾶδι τᾶ μεσάνυχτα, γιά νά ἔχη τήν πείρα, πῶς στό ἐξῆς σέ κανένα κίνδυνο δέν θά βρεθῆ γιά τήν μεγάλη του ἀρετή καί τούς κατά Θεόν κόπους του.

Δέν εἶχε διάκρισι νά δῆ ποιός τοῦ ἔδινε τίς ἐντολές καί, μέ σκοτισμένο μυαλό, ἔπεσε στό πηγᾶδι.

- Δύο ἀδέλφια, σπρωγμένοι ἀπό τόν λογισμό, χωρίς διάκρισι, ἀποφάσισαν νά πάνε στήν βαθύτερη ἔρημο καί ἐκεῖ νά μή δεχθοῦν τροφή ἀπό ἀνθρώπο, παρά ἂν τούς ἔδινε ὁ Θεός μέ ἕνα θαῦμα. Ἀφοῦ ἐξαντλήθηκαν ἀπό τήν πείνα, συνάντησαν μιά φυλή ἀγρίων ἀνθρωποφάγων, τούς Μαζίκους, οἱ ὅποιοι ὅμως δέν τούς ἔφαγαν, ἀλλά ἀπό θεία ἐπέμβασι τούς πρόσφεραν ψωμί. Ὁ ἕνας ἀδελφός, πού τοῦ ἤλθε ἡ διάκρισι, πήρε τό ψωμί, κάνοντας τήν σκέψι ὅτι αὐτοί οἱ ἄγριοι δέν ἦταν δυνατόν νά τούς συμπαθήσουν καί νά τούς δώσουν τροφή, ἂν δέν τούς παρακινούσε ὁ Θεός. Ὁ ἄλλος, ὅμως, δέν πήρε τήν τροφή, ἐπειδή τοῦ τήν ἔδιναν οἱ ἀνθρώποι. Ἐπέμενε στήν ἀδιάκριτη γνώμη του καί πέθανε ἀπό τήν πείνα.

Στήν ἀρχή καί οἱ δύο πήραν ἀσυλλόγιστη καί καταστρεπτική ἀπόφασι. Ἐν τούτοις στόν ἕνα μπήκε μέσα ἡ διάκρισι καί διόρθωσε ἐκεῖνο πού μέ αὐθάδεια καί χωρίς προφύλαξι ἀποφάσισε. Ὁ ἄλλος, μέ τό νά ἐπιμείνῃ στήν ἀνόητη ἰδέα, ἔμεινε ἔξω ἀπό τήν διάκρισι καί προκάλεσε τόν θάνατό του, τόν ὅποιον ὁ Θεός θέλησε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτόν.

Μέ ποιόν τρόπο μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τήν διάκρισι καί πῶς νά ξεχωρίζουμε τήν ἀπό Θεοῦ διάκρισι ἀπό τήν ψεύτικη καί πλαστή καί διαβολική; Ὁ ἀββᾶς Μωϋσῆς εἶπε:

Ἡ ἀληθινή διάκρισι ἔρχεται ἀπό τήν ἀληθινή ταπείνωσι· μέ τό νά φανερώσουμε, ὄχι μόνο ὅσα κάνουμε, ἀλλά καί ὅσα σκεπτόμαστε. Νά μήν ἐμπιστευόμαστε σέ τίποτε τόν δικό μας λογισμό, ἀλλά ν' ἀκολουθοῦμε αὐτό πού οἱ Πατέρες μᾶς διδάσκουν ἢ μᾶς συμβουλεύουν. Καί, πρὶν ἀποκτήσουμε τήν διάκρισι, καί μόνη ἡ φανέρωσι καί ἀποκάλυψι στούς Πατέρες τῶν πονηρῶν σκέψεων, τίς μαραινεί καί τίς ἐξασθενίζει.

Μέ ὅλη μας τήν δύναμι καί μέ κάθε ἐπιμέλεια, ὀφείλουμε ν' ἀποκτήσουμε μέσα μας τό ἀγαθό χάρισμα τῆς διακρίσεως, πού θά μᾶς διαφυλάξῃ ἀσφαλῶς ἀπό κάθε ὑπερβολή. Οἱ Πατέρες λένε ὅτι οἱ ἀκρότητες καί ἀπό τᾶ δύο μέρη βλάπτουν· καί ἡ ὑπερβολική νηστεία καί ὁ χορτασμός τῆς κοιλιᾶς, καί ἡ ὑπερβολική ἀγρυπνία καί ὁ χορτασμός τοῦ ὕπνου.

Ἡ διάκρισι εἶναι καί λέγεται φῶς, νά βλέπουμε καί νά θαυμάζουμε τᾶ δημιουργήματα καί κυρίως τόν Θεό, πού τήν πρώτη ἡμέρα δημιούργησε τό φῶς.

Ἁγίου Κασσιανοῦ Ρώμης

Ἀπό τὸ **γεροντικό**

Εὐσπλαγχνία καί στά ἄγρια ζῶα

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Συκεώτης κατοικοῦσε στήν ἔρημο, σ' ἕνα σπήλαιο, μαζί μέ τόν νεαρό μαθητή του Μαρτῖνο.

Κάποια ἡμέρα, καθῶς ὁ Μαρτῖνος πήγε νά βγῆ ἔξω ἀπό τό σπήλαιο, ἀντίκρυσε στήν εἰσοδο ἕναν λύκο. Τρόμαξε, μπήκε τρέμοντας μέσα καί ἀνήγγειλε στόν Ὅσιο:

- Βοήθα με, Ὅσιε Θεόδωρε. Ἐνας λύκος στέκεται ἔξω ἀπό τό σπήλαιο καί θά μέ φάη.

Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος χαμογέλασε καί τοῦ εἶπε μέ ἤρεμη φωνή:

- Μή φοβᾶσαι, δειλέ! Ὁ λύκος δέν ἤρθε νά μᾶς κακοποιήσῃ, ἀλλά, ὅπως καί σύ, ἔχει κι αὐτός ἀνάγκη ἀπό τροφή. Πάρε λοιπόν λίγο ἀπό τό φαγητό μας καί δώσε του. Ἐτσι θά ἐφαρμόσουμε καί στά ἄγρια ζῶα τήν εὐσπλαγχνία, πού ἐφαρμόζουμε καί στούς συνανθρώπους μας, πού μᾶς ἐπισκέπτονται.

Ὁ μαθητής τοῦ Ὀσίου, Μαρτῖνος, πήρε λίγο ψωμί καί ἕνα μῆλο, ὅπως συνήθιζαν νά κάνουν, ὅταν περνοῦσαν ἀπό τό σπήλαιο ἀνθρώποι, καί πλησίασε τήν εἰσοδο. Πέταξε στόν λύκο μόνο τό μῆλο καί τόν παρώτρυνε νά φύγῃ. Ἐκεῖνος ὅμως δέν κουνήθηκε καθόλου ἀπό τήν θέση του.

Ὁ Μαρτῖνος μπήκε καί πάλι στό σπήλαιο καί εἶπε στόν Ὅσιο:

- Ὅσιέ μου, ὁ λύκος δέν φεύγει, παρ' ὅλο πού τοῦ πέταξα τό φαγητό.

- Τοῦ ἔδωσες ὅ,τι δίνουμε καί στούς ἐπισκέπτες μας; ρώτησε ὁ Ὅσιος Θεόδωρος, καταλαβαίνοντας ὅτι κάτι δέν πηγαινε καλά.

Ὁ Μαρτῖνος ξαναγύρισε κοντά στόν λύκο καί τοῦ ἔριξε καί τό ψωμί. Τό θηρίο τό ἔφαγε, ἔσκυψε τό κεφάλι καί λύγισε τᾶ μπροστινά του πόδια, σάν νά τόν εὐχαριστοῦσε, καί ἀμέσως ἀνεχώρησε. ❖

Ίματισμένος & σωφρονών

Πολλοί Έλληνες στό εξωτερικό, πράγμα λυπηρό, δέν προσέχουν καί πέφτουν θύματα σέ αντιχριστιανικές θεωρίες καί αίρέσεις. Χάνουν έτσι τόν άτίμητο θησαυρό τής όρθοδόξου πίστεως. Κάτι τέτοιο συνέβη καί μέ τόν Άγγελή Κιούση. Είχε ξεκινήσει από τήν Θήβα γιά τήν Άμερική, έλπίζοντας σέ μιά καλή σταδιοδρομία. Καί κατώρθωσε, μέ τήν εύφύια του καί τήν δραστηριότητά του, νά έπιτύχει επαγγελματικά καί νά γίνη βαθύπλουτος. Στήν ηλικία όμως 40 έτών, τυφλωμένος από τά πλούτη του καί σκοτισμένος από τήν ύπεροψία, τυλίχθηκε στά δίχτυα μιάς σατανικής αίρέσεως. Τόσο πολύ δηλητηριάστηκε ή ψυχή του, ώστε νά έξομώση σέ έπίσημη τελετή καί νά καταπατήση τίς εικόνες του Χριστού καί τής Παναγίας.

Καί άλλοι είχαν κάνει τήν άνόσια αυτή πράξι, καί δέν τούς είχε συμβή τίποτε. Άλλά ό Θεός, πού μακροθυμεί καί σιωπά, ώρισμένες φορές, όταν Αυτός τό κρίνει, διακόπτει τήν σιωπή Του. Αυτό συνέβη καί στήν περίπτωση του Άγγελή. Καθώς έβγαινε από τήν αίθουσα πού έτελέσθη τό άποτρόπαιο έργο, παρεχώρησε ό Θεός νά παραδοθή στήν έξουσία του διαβόλου! Έξωτερικά φαινόταν πώς χτυπήθηκε από ξαφνική τρέλλα. "Ό Άγγελής, ό πλούσιος, έπαθε", άρχισε νά διαδίδεται μεταξύ των άποδήμων Έλλήνων. "Του σάλεψε τό μυαλό, ούτε ξέρει τί κάνει καί τί λέει". Τ' άδέλφια του έπιφορτίστηκαν τό άχαρο έργο νά τόν γυρίζουν από γιατρό σέ γιατρό. Τόν έξέτασαν οι πιό διάσημοι ψυχίατροι, τόν ένοσήλευσαν στά τελειότερα θεραπευτήρια. Άποτέλεσμα μηδέν.

Η άρρώστια του Άγγελή άρχισαν πιά νά τό καταλαβαίνουν οι δικόι του- ξεπερνούσε τίς δικαιοδοσίες τής ιατρικής έπιστήμης. Κατέφυγαν λοιπόν οι δικόι του στήν Έκκλησία καί στήν βοήθεια των ιερέων. "Δέν τόν πηγαίνετε στό Άγιον Όρος νά τόν διαβάση κανένας ιερομόναχος", τούς συνέστησαν μερικοί. Η πρόταση υιοθετήθηκε άμέσως καί ό Άγγελής, μέ τήν συνοδεία του

άδελφού του Γεωργίου, βρέθηκε στήν Νέα Σκήτη, όπου υπήρχαν κάποιοι γνωστοί τους.

Καθώς διηγείται ό άγιογράφος Μοναχός Ευστράτιος Χαλδέζος, πού τόν φιλοξένησε, κρατούσε στά χέρια του 4-5 στρογγυλές μπίλιες σάν πορτοκάλια καί διασκέδαζε μ' αυτές. Τίς πέταγε μία-μία στόν άέρα μέ μεγάλη ταχύτητα, τίς έπιανε καί τίς ξαναπέταγε, χωρίς νά του πέφτη καμμία κάτω. Οι νεοσκητιώτες Πατέρες άγωνίσθηκαν πολύ νά τόν έλευθερώσουν από τό δαιμόνιο, αλλά δέν πέτυχαν τίποτε. Σκέφθηκαν τότε ν' άναζητήσουν κάποιον Γέροντα "ίσχυρόν έν πολέμω". Κι αυτός ήταν ό παπα-Ιγνάτιος ό Πνευματικός, πού είχε χαρίσει σέ πολλούς δαιμονισμένους τήν θεραπεία.

Ωδηγήθηκε λοιπόν ό Άγγελής στά Κατουνάκια. Έγινε ή γνωριμία καί καταστρώθηκε τό σχέδιο τής μάχης. Ό πνευματικός κατάλαβε πώς χρειαζόταν πολλές ιδρώτας γιά νά βγή τό πονηρό αυτό πνεύμα. Ό όμώνυμος ύποτακτικός του θά τόν βοηθούσε. Επί 40 ήμέρες θά νήστευαν, θά τελούσαν καθημερινά τήν Θεία Λειτουργία, θά διάβαζαν τούς έξορκισμούς καί θά ζητούσαν τό έλεος του Θεού. Ό Άγγελής, σύμφωνα μέ τήν έντολή του πνευματικού, θά έπρεπε κάθε μέρα νά κάνη έξομολόγησι καί ν' άνακοινώνη τίς πιό κρυφές σκέψεις του καί κάθε τι πού θά του έλεγε τό δαιμόνιο.

Επί 39 ήμέρες δόθηκε ή σκληρή αυτή μάχη. Δέν πρόλαβε νά έρθη ή 40η καί ό άρρωστος άνέπνευσε τόν άέρα τής έλευθερίας. Έσπασαν τά δεσμά, πού τόν είχαν τόσα χρόνια δεμένο. Πανηγυρίζοντας από χαρά γύρισε στήν πατρίδα καί έν συνέχεια στήν Άμερική, όπου "ίματισμένος καί σωφρονών" συνέχισε τήν ζωή του. Καί ποτέ από τόν γεωγραφικό χάρτη τής μνήμης του δέν έσβησε τό "Άγιον Όρος, μ' εκείνο τόν σεβάσιμο πνευματικό πού τόν άπήλλαξε από τήν τυραννική έξουσία του καταχθονίου έχθρου. ❖

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

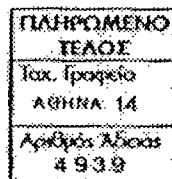
ΕΚΔΟΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης - Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκαρέως 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447-903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,10 €

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ